

Publicerad 2009-11-05 21:08 av LenaJohansson

förtröstan (ödesmättad om du vill)

jag räds inte livet längre, inte döden, inte nöden, ingenting ovan jord, under

spökar rätt nattljusvandranden, ett bloss tänder lampornas sken, jag tittar upp nyvaken, förvandlad

under finns bara jorden och maskarna lever av döda löv, kadaver, en gemen sanning ibland, och vattnet i
pölnarna, vid dikeskanten

ovan jord, mörka natthimmel, ovan det, rymdmörkret vi inte ser, är du där, ropar jag svagt, är du kvar där än

jag ler, åt åren som gått, som slöt min sanning, lurade livet bort, från himmel och kärlek,
de sa,
han bor däruppe - jag försökte kanske komma dit

hamnade i en dimension, mittemellan, på sidan av

jag hade förlorat, förlorat, och vunnit till slut

och vid livets ände,

var det ändå
bara jag,

som skulle dö

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren LenaJohansson med Poeter.se id #9122 innehar upphovsrätten